

γειτονεύω σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γειτονεύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ῥ' τουνεύου Θράκ. (Αἶν. Γέν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Νιγρίτ. κ.ά.) Σαμοθρ. τουνεύου Ἰμβρ. γειτονεύω Ἄνδρ. Θράκ. (Σαμακόβ. Σκεπαστ. κ.ά.) Καρ. (Μύλασσ.) Κρήτ. Μέγαρ. γειτονεύω ἄλυσιν. Κῶς Σύμ. Τήλ. γειτονεύου Εὐβ. (Βρύσ.) ῥ' τουνεύου Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Μαῖστρ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Προπ. (Κύζ.) ῥ' τουνεύω Πόντ. (Νικόπ.) ῥ' τουνεύου Σκῦρ. ῥ' τουνεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ῥ' τουνεύω ἄλκ. γειτονεύου ἐν Τσακων. (Πραστ.)

Τὸ ἀρχ. γειτονεύω. Ὁ τύπ. γειτονεύω καὶ παρὰ Βλάχ. 1) Γειτνιαζώ, εἶμαι γείτων πρὸς τινα σύνθη. καὶ Πόντ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Πραστ.): Τὴν ἐξέρει καλὰ τὴ γοπέλα, γιατί γειτονεύουσι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἀτῶρα ἐμεῖς ἐγειτόν' τζαμ' (τώρα ἐγενόμεθα γείτονες) Χαλδ. Μὰ πῶς ῥ' τουνεύετε, ἀφοῦ κάθεταί ῥ' ἄλλη ῥ' τουνεύα ὁ ἕνας καὶ ῥ' ἄλλη ὁ ἄλλος; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὰ σπίτια μας ῥ' τουνεύειν Λέσβ. (Πάμφιλ.) Τ' ὁσπίτ' ῥ' τουνεύειν Σταυρ. Ἐδαρι π' ἐγειτονεύαμε τσαὶ τοῦ χοῦρε, καὶ θὰ περαῖτσωμε (τώρα ποὺ ἐγειτονεύσαμεν καὶ εἰς τὰ χωράφια, καλὰ θὰ περάσωμεν) Πραστ. Γειτονεύουμε ῥ' τὰ χτήματα Πελοπν. (Γαργαλ.) || Παροιμ. Ἄν γειτονένης με κουτσό, θὰ μάθης νὰ κουτσαίνης (ἢ κακὴ συναναστροφή ἀσκεῖ ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 13, 158. Πβ. τὴν ἀρχ. παροιμ. «ἂν χωλῶ παροικήσης, ὑποσκάζειν μαθήση», Παροιμιογρ. 2, 286 (ἐκδ. Leutsch). Εἰς τίς μεγάλες ἡδονές ἢ λύπη γειτονεύει (οὐδὲν εὐχάριστον ἀμιγρὲς δυσαρέστου) I. Βενιζέλ., ἐνθ' ἂν., 72, 105. Συνών. γειτονιάζω. Καὶ μέσ., ἀποκτῶ γείτονας Ἀττικ.: Γειτονεύτηκε τὸ οἰκόπεδο καὶ ἀκρίβηνε (ἀπέκτησε γείτονας, ἐκτίσθησαν πλησίον τοῦ οἴκτου). β) Ὁμοιάζω πρὸς τινα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ ῥ' τουνεύουσιν ἐτοῦτοι καθόλου μήτε ῥ' ἰὰ μακροσυγγενεῖς, ὅχι ῥ' ἰὰ ἀδέρφια. 2) Κάμνω φιλικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τι πρόσωπον, ἐπισκέπτομαι τινα Ἄνδρ. Θράκ. (Αἶν. Γέν. Σαμακόβ. Σαρεκκλ. Σκόπ.) Ἰμβρ. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Νιγρίτ.) Σαμοθρ. Σκῦρ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ.: Νὰ γειτονέψ' τὸ νουνὸ Σκόπ. Ποῦ ἦντανα αὐτὸ νὰ μᾶς γειτονέψ'ς; Γέν. Ἀποῦ τσι δουλειές δὲ δ' ἀξώνομαι νὰ ῥθῶ νὰ σᾶσε γειτονέψω Κρήτ. Ἀκ' σε ἢ βασ' λές γι' αὐτὰ τ' ἀδέρφια καὶ πῆγι μιὰ φουρὰ καὶ τὰ ῥ' τόγφι καὶ τ' ἄρισι πουλὺ γι' αὐτὰ ἦταρι καλοαναθριμμένα (ἐκ παραμυθ.) Αἶν. Ἡθίλα νὰ σὶ ῥ' τουνεύου, ἀμ' σακινδίζου ἀπ' δούν ἀδριφὸ σ' (ἤθελα νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ διστάζω ἐνεκα τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἰμβρ. Αὔριον θὰν ἐρτου νὰ σᾶς ῥ' τουνεύου αὐτόθ. Πῆγι νὰ ῥ' τουνεύ' Μακεδ. Νὰ ἰρθῆς νὰ μὴ ῥ' τουνεύ'ς καμμιὰ μέρα, γιὰ νὰ ποῦμι τοὺν ἐρ' μου τοὺν καημὸ μας Θεσσαλον. || Ἄσμ.

Ποῦ ῥ' γι, μάννα μου, ἢ καλὴ μ', ποῦ εἶμι ἢ γυναικα μ'; — Γυναικα σ' πάει ῥ' τὴ μάννα σου, πάισι νὰ ῥ' τουνεύ' Νιγρίτ. β) Διέρχομαι τὸν χρόνον ἐν συναναστροφῇ μετὰ τινος, συντροφεύω τινα Ἄνδρ. Ἀντικύθ. Βιθυν. (Ἀπολλων.) Θράκ. (Μαῖστρ. Σκεπαστ. Σκόπ.) Κάλυμν. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κάμπος Λακων.) Σκῦρ. Τήλ.: Σᾶς γειτόνεψα καλὰ Ἄνδρ. Ἐλα δῶ νὰ γειτονέψωμε Κάμπος Λακων. Ἐρκετι ἢ ῥ' τόψ'σα νὰ ῥ' τουνεύ' τὴν παππαδιά Σκόπ. Ῥώστ' σ' ἢ μάννα κ' ἐστ' λὶ, φώναξι τὴ μιγάλ' τὴ θυγατέρα νὰν ἐρτ' νὰ τὴ ῥ' τουνεύ' αὐτόθ. Μὲ τ' μάννα σου ῥ' τουνεύομαστε τσαὶ περνοῦμε τ'ς ὥρες μας χωρὶς νὰ μᾶς ἀποφαίνωνται Σκῦρ. Πῆγε ῥ' τὴ νοικοκυριά τὴ γειτόνισσά της νὰ γειτονέψῃ Ἀπολλων. ῥ' τὴ γιουρτζὲς γειτονεύαμι χώρια οἱ γυναῖκες ἀποῦ τίς ἄνδρ' Μαῖστρ. Γειτονεύασι ῥ' τὸμ βαλκόνιν δῆς βασιλίσ-σας Κάλυμν. Ἐλα τὸ δροσὸ νὰ γειτονέψωμε Τήλ. || Ἄσμ.

Ποῦ ῥ' ναι, γυναικα μ', τὸ παιδί, ποῦ ῥ' ναι ὁ Κωσταντίνος; — ῥ' τὴ γειτονιά τὸ ἔστειλα νὰ πᾶς νὰ γειτονέψῃ Θράκ. γ) Διέρχομαι τὴν ἐσπέραν συζητῶν μετὰ τινος Εὐβ. (Βρύσ. Στρόπον.) Καρ. (Μύλασσ.) Κρήτ. Προπ. (Κύζ.): Ἐλα τὸ βράδυ νὰ γειτονέψωμε Βρύσ. Κάθ' ἀργατινὴ ἐρχοῦνται ῥ' τὸ σπίτι μας καὶ γειτονεύομε (ἀργατινὴ=ἐσπέρα) Κρήτ. Συνών. ἀποσπερίζω, ἀποσπερίζω (II) 2. 3) Διανυκτερεύω Θράκ. (Γέν.): Παίρν' τὴ βεζίρ' οὐ γιός, πᾶς ῥ' ῥ' εἶνα χουριό, τοὺν πῆγανα ῥ' εἶνα προκουμμένου σπῖτ' νὰ ῥ' τουνεύ'.

γειτονιά ἢ, γειτονία Εὐβ. (Κύμ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) ῥ' τουνεύω Πόντ. (Νικόπ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γειτονιά κοιν. γειτονιά Κύπρ. ῥ' τουνεύα βόρ. ἰδιώμ. ῥ' τουνεύα Ἰμβρ. ζειτονιά Κάλυμν. ντζεϊτον-νιά Ἀστυπ. βειτονιά Ρόδ. ῥ' τουνεύα Κάρπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σκῦρ. ῥ' τουνεύα Μεγίστ. γειτονία Ἀπουλ. (Καλημ. Σολέτ. Τσολλῖν.) γειτονία Ἀπουλ. γειτονία Ἀπουλ. (Τσολλῖν. Μαρτ.) γειτονία Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γειτονία. Ὁ τύπ. γειτονιά καὶ παρὰ Σομ. 1) Τὸ σύνολον τῶν γειτνιαζόντων οἰκημάτων πόλεως ἢ χωρίου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Σολέτ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.): Πάνω-κάτω - πέρα-δῶθε - παλιὰ - νέα - καθαρή - βρώμικη - καλὴ - κακὴ - ἡσυχία - φτωχὴ γειτονιά. Ὁ φουρναρὴς - ὁ μπακάλης - τὸ φαρμακεῖο τῆς γειτονίας κοιν. Μὲ τ' φωνεῖ του ἐσήκωσε τὴ γειτονία ῥ' τὸ πόδι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐπενάκαὶ δύου σὲ νιὰ ῥ' διμὰ τὰ γειτονία μι (ἀπέθανον δύο εἰς μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν γειτονίαν μου) Πραστ. Τ' ἐμέτερον ἢ γειτονία Τραπ. Ἀπορο γειτονία ἔχουμε Ὀφ. Μωρή, ῥ' ἰὰ σῶπα, γιατί ἤσεισες τὴ γειτονία μὲ τσι φωνές σου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τοῦ βράδ' θὰ βγοῦμι νὰ κάτσουμι κουμμάτ' ῥ' τ' ῥ' τουνεύα Λέσβ. (Πάμφιλ.) Γιουρτζεῖς ῥ' τίς γειτονίες Μέγαρ. Ἡφύανε δεκατρεῖς ἀνομάτσοι μὲ τὴν-γρίππη ἐπὰ ῥ' τὴν-γειτονιά μας Σίφν. Οὐλλτος ὁ πύρκος ἦτο ῥ' τὴν-μέσην δῆς ντζεϊτον-νιάς εἶνα στολίδιμ βαράμορφο τσαὶ ντζουλεντὸ Ἀστυπ. Ἐχι τοῦ πιδι νὰ βγῶ κουμμάτ' ῥ' δὴν ῥ' τουνεύα Ἰμβρ. || Φρ. ῥ' τὴν παρακάτω γειτονιά (ἐνν. πηγαινε· ἐπὶ εὐσχήμου ἀποπομπῆς προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον ἀρνούμεθα τὴν ζητουμένην χάριν) Ἀθῆν. Ἐ κερά παππαδιά, ἔχεις φωτιά; — ῥ' τὴν ἀπάνω γειτονία (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κύθηρ. || Παροιμ. Ὅλοι πάγουν ῥ' σ' ἐμέτερα κ' ἐγὼ ῥ' σὴν γειτονίαν (ὅλοι ἐρχονται εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ ἐγὼ μεταβαίνω εἰς τὴν τῶν γειτόνων· ἐπὶ ἀργῶν, περιφερομένων ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν) Τραπ. Μὴν ἔχ' ἢ γουνιά σ' τσι φύλαγι ἀπ' τὴ ῥ' τουνεύα σ' (δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζη τις εἰς τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Ὁ λύκος ῥ' τὴ γειτονιά του δὲν πνίγει (ἐπὶ κακῶν, οἵτινες ἀποφεύγουν τὰς κακὰς πράξεις εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν) Κέως. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ.ά. Ἀρκοῦδι ποὺ χορεύει ῥ' τὴ γειτονιά σου, δέξου το καὶ ῥ' τὸ σπῖτι σου (τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν πλησίον μας εἶναι δυνατόν νὰ συμβοῦν καὶ εἰς ἡμᾶς) Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. ῥ' τὴ γαλὴ γειτονιά λιμὸς δὲ γίνεται (οἱ καλοὶ γείτονες ἀλληλοβοηθοῦνται) Κρήτ. || Ἄσμ.

Πέρα ῥ' τὴν βέρα βειτονιά, πέρα ῥ' τὴν βέρα ρύμη ἔχει μιὰν γόρην ὁμορφη, ξαθ-θὴν τζαὶ μαυρομ-μάτα Ρόδ.

